Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 600 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat M. SNICK**
Frenchlaan 8
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van minister van Asiel en Migratie van 27 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. SNICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Volgens de eigen verklaringen van verzoekende partij verblijft zij reeds sedert 2019 op het Belgisch grondgebied.

1.2 In de periode van 2019 tot en met 2024 komt verzoekende partij herhaaldelijk in contact met de politionele en gerechtelijke overheden waarbij zij betrokken is bij feiten van grijpdiefstal, diefstal, diefstal met geweld, winkeldiefstal en verkoop van verdovende middelen. Op 7 februari 2022 wordt verzoekende partij bovendien veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Kortrijk.

Ook in het buitenland is verzoekende partij bekend. Zij staat in Nederland gesignaleerd voor weigering van toegang.

1.3 Op 29 oktober 2025 wordt aan verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt eveneens ten aanzien van haar besloten tot een inreisverbod van zes jaar (bijlage 13sexies).

1.4 Op 27 augustus 2026 wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ Vlas op 27.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: [M.]
Voornaam: [S.]
Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: [E.M.S.] […], Libië; [E.M.S.] […], Libië; [E.M.S.] […], Syrië, [E.M..S] […], Libië.
Aliassen in Duitsland: [M.S.] […], Marrakesh, Marokko; [M.S.] […], Marrakesh, Marokko; [M.S.] […], Agadir, Marokko; [M.S.] […]; [M.S.] […], Agadir, Marokko; [M.S.] […]Agadir, Marokko; [M.S.] […] Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort maar niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene kan ook geen inreisstempel in zijn paspoort voorleggen.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Luik dd. 06.10.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een grijpdiefstal.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Brussel dd. 19.10.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van een GSM.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Brussel dd. 21.12.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een diefstal van een gsm.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Zuid dd. 28.12.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Vlas dd. 06.09.2021 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een winkeldiefstal.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Vlas dd. 27.09.2023 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen. Feiten waarvoor betrokkene ook gerechtelijk werd aangehouden.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Riho dd. 28.03.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een winkeldiefstal.
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 07.02.2022 door de correctionele rechtbank van Kortrijk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 12.06.2024 door de correctionele rechtbank van Kortrijk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Het plegen van diefstallen getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke delicten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van diefstallen getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.
Betrokkene werd door Nederland ([…]) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 29.10.2025.
Betrokkene verklaart sinds 2019 in België te verblijven en dat hij sinds kort samenwoont met een Belgische onderdane C.K. […]. Uit het administratief dossier blijkt dat zij een aanvraag tot verklaring wettelijke samenwoonst hebben ingediend op 19.08.2026. Uit het administratief verslag, blijkt eveneens dat betrokkene verklaart samen te leven met zijn toekomstige samenwoner en dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoonst, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Eveneens kan het feit dat de partner van betrokkene een Belgische onderdane is, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 881 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 882 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene kreeg op 29.10.2025 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Verwijzend naar de Omzendbrief van 17.09.2013 zal de uitvoering van het BGV zal niet worden opgeschort wanneer de vreemdeling aan wie het BGV afgegeven werd:
- geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden:
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Luik dd. 06.10.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een grijpdiefstal.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Brussel dd. 19.10.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van een GSM.

Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Brussel dd. 21.12.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een diefstal van een gsm.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Zuid dd. 28.12.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Vlas dd. 06.09.2021 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een winkeldiefstal.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Vlas dd. 27.09.2023 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen. Feiten waarvoor betrokkene ook gerechtelijk werd aangehouden.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Riho dd. 28.03.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een winkeldiefstal.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 07.02.2022 door de correctionele rechtbank van Kortrijk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 12.06.2024 door de correctionele rechtbank van Kortrijk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Het plegen van diefstallen getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke delicten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van diefstallen getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

- ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen:
Betrokkene werd door Nederland ([…]) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

- het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is;
Geen enkele termijn is toegekend om het grondgebied te verlaten ondanks zijn poging tot wettelijk samenwoonst. Betrokkene maakt namelijk het voorwerp uit van een inreisverbod dat niet opgeheven en niet geschorst is (Omzendbrief van 17.09.2013).

Een inreisverbod is, net zoals de terugwijzing en de uitzetting, — en in tegenstelling tot refoulement en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn — een veiligheidsmaatregel die in de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het inreisverbod geschorst of ingetrokken werd of tenzij de geldigheidstermijn ervan verstreken is. Het verbod om het Belgische grondgebied te betreden vormt dus een belemmering voor de administratie die het verblijf of de vestiging van de verzoeker toestaat of machtigt. De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat het inreisverbod geschorst of ingetrokken moest worden opdat de verbodsmaatregel geen gevolgen meer heeft en dat zolang die maatregel niet ingetrokken wordt, de administratie het verblijf of de vestiging niet mag toekennen (RVV, nr. 142 276 van 30 maart 2015; RVV, nr. 150 263 van 30 juli 2015).

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezinsleven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.

Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. C.K. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

Betrokkene verklaart dat hij hier wenst te studeren voor hulp chef kok om dan te gaan werken als hulp chef kok. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart verder niet andere familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene legt geen verklaring af met betrekking tot het bestaan van een eventuele vrees terug te keren naar zijn land van oorsprong. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 83, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [E.M.S.] […], Libië; [E.M.S.] […], Libië; [E.M.S.] […], Syrië, [E.M..S] […], Libië.
Aliassen in Duitsland: [M.S.] […], Marrakesh, Marokko; [M.S.] […], Marrakesh, Marokko; [M.S.] […], Agadir, Marokko; [M.S.] […]; [M.S.] […], Agadir, Marokko; [M.S.] […]Agadir, Marokko; [M.S.] […] Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich voorheen nooit aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.10.2025 dat hem betekend werd op 29.10.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 29.10.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.
8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.
Betrokkene heeft drie asielaanvragen ingediend in Nederland, op 14.01.2017, op 04.11.2017 en op 05.08.2019, en een verzoek op 10.07.2017, in Duitsland. Internationale bescherming noch subsidiaire bescherming werden toegekend.

Artikel 74/14 83, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Luik dd. 06.10.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een grijpdiefstal.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Brussel dd. 19.10.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van een GSM.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Brussel dd. 21.12.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een diefstal van een gsm.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Zuid dd. 28.12.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Vlas dd. 06.09.2021 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een winkeldiefstal.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Vlas dd. 27.09.2023 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen. Feiten waarvoor betrokkene ook gerechtelijk werd aangehouden.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Riho dd. 28.03.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een winkeldiefstal.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 07.02.2022 door de correctionele rechtbank van Kortrijk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 12.06.2024 door de correctionele rechtbank van Kortrijk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Het plegen van diefstallen getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke delicten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van diefstallen getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen? om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst omdat hij er niets meer zou hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [E.M.S.] […], Libië; [E.M.S.] […], Libië; [E.M.S.] […], Syrië, [E.M..S] […], Libië.
Aliassen in Duitsland: [M.S.] […], Marrakesh, Marokko; [M.S.] […], Marrakesh, Marokko; [M.S.] […], Agadir, Marokko; [M.S.] […]; [M.S.] […], Agadir, Marokko; [M.S.] […]Agadir, Marokko; [M.S.] […] Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.
Betrokkene heeft zich voorheen nooit aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.10.2026 dat hem betekend werd op 29.10.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 29.10.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene heeft drie asielaanvragen ingediend in Nederland, op 14.01.2017, op 04.11.2017 en op 05.08.2019, en een verzoek op 10.07.2017, in Duitsland. Internationale bescherming noch subsidiaire bescherming werden toegekend.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde:
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Luik dd. 06.10.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een grijpdiefstal.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Brussel dd. 19.10.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van een GSM.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Brussel dd. 21.12.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een diefstal van een gsm.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Zuid dd. 28.12.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Vlas dd. 06.09.2021 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een winkeldiefstal.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Vlas dd. 27.09.2023 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen. Feiten waarvoor betrokkene ook gerechtelijk werd aangehouden.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Riho dd. 28.03.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een winkeldiefstal.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 07.02.2022 door de correctionele rechtbank van Kortrijk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 12.06.2024 door de correctionele rechtbank van Kortrijk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Het plegen van diefstallen getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke delicten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van diefstallen getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.
Betrokkene verblijf illegaal op het grondgebied een heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, [F.V.], attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Vlas en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis de betrokkene, [M.,S.], op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis.

1.5 Op dezelfde dag wordt er ten aanzien van verzoekende partij ook besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam : [M.]
Voornaam : [S.]
[…]

Nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias: [E.M.S.] […], Libië; [E.M.S.] […], Libië; [E.M.S.] […], Syrië, [E.M..S] […], Libië. Aliassen in Duitsland: [M.S.] […], Marrakesh, Marokko; [M.S.] […], Marrakesh, Marokko; [M.S.] […], Agadir, Marokko; [M.S.] […]; [M.S.] […], Agadir, Marokko; [M.S.] […]Agadir, Marokko; [M.S.] […] Marokko

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat betrokkene geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.08.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en; 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.10.2026 dat hem betekend werd op 29.10.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 6 jaar:
Overeenkomstig artikel 74/11, 81, vierde lid van de Wet 15/12/1980: Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Luik dd. 06.10.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een grijpdiefstal.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Brussel dd. 19.10.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal van een GSM.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Brussel dd. 21.12.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een diefstal van een gsm.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Zuid dd. 28.12.2019 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Vlas dd. 06.09.2021 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een winkeldiefstal.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Vlas dd. 27.09.2023 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop van verdovende middelen. Feiten waarvoor betrokkene ook gerechtelijk werd aangehouden.
Volgens het TARAP / RAAVIS-verslag van PZ Riho dd. 28.03.2024 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van een winkeldiefstal.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 07.02.2022 door de correctionele rechtbank van Kortrijk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 12.06.2024 door de correctionele rechtbank van Kortrijk bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden.

Het plegen van diefstallen getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke delicten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van diefstallen getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Rekening

houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om on illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart sinds 2019 in België te verblijven en dat hij sinds kort samenwoont met een Belgische onderdane C.K. […]. Uit het administratief dossier blijkt dat zij een aanvraag tot verklaring wettelijke samenwoonst hebben ingediend op 19.08.2026. Uit het administratief verslag, blijkt eveneens dat betrokkene verklaart samen te leven met zijn toekomstige samenwoner en dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Geen enkele termijn is toegekend om het grondgebied te verlaten ondanks zijn poging tot wettelijke samenwoonst. Betrokkene maakt namelijk het voorwerp uit van een inreisverbod dat niet opgeheven en niet geschorst is (Omzendbrief van 17.09.2013).

Een inreisverbod is, net zoals de terugwijzing en de uitzetting, — en in tegenstelling tot refoulement en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn — een veiligheidsmaatregel die in de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het inreisverbod geschorst of ingetrokken werd of tenzij de geldigheidstermijn ervan verstreken is. Het verbod om het Belgische grondgebied te betreden vormt dus een belemmering voor de administratie die het verblijf of de vestiging van de verzoeker toestaat of machtigt. De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat het inreisverbod geschorst of ingetrokken moest worden opdat de verbodsmaatregel geen gevolgen meer heeft en dat zolang die maatregel niet ingetrokken wordt, de administratie het verblijf of de vestiging niet mag toekennen (RVV, nr. 142 276 van 30 maart 2015; RVV, nr. 150 263 van 30 juli 2015).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoonst, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Eveneens kan het feit dat de partner van betrokkene een Belgische onderdane is, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezinsleven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.

Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Mevr. C.K. kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft.

Betrokkene verklaart dat hij hier wenst te studeren voor hulp chef kok om dan te gaan werken als hulp chef kok. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart verder niet andere familieleden of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene legt geen verklaring af met betrekking tot het bestaan van een eventuele vrees terug te keren naar zijn land van oorsprong. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.6 Op 1 september 2026 heeft verzoekende partij een verzoekschrift neergelegd om (de schorsing en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 27 augustus 2026.

1.7 Op 1 september 2026 heeft verzoekende partij vervolgens nog een afzonderlijk verzoekschrift neergelegd dat enkel gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

2. Betreffende de urgente procedure

Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

3. Over de ontvankelijkheid

In het belang van een goede rechtsbedeling dient de rechtszoekende in regel, behoudens indien de wetgever uitdrukkelijk anders zou hebben voorzien, voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen om de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. Stevens, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak , 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij *in casu* naast een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ook een beslissing tot afgifte van een inreisverbod aanvecht.

Ter terechtzitting merkt verzoekende partij bij monde van haar raadsman op dat zij afstand doet van haar vordering ten opzichte van het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoekende partij voert in haar eerste middel dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 15 van de Richtlijn 2008/115/EG, van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij beargumenteert dit middels als volgt:

"4.1. Middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

4.1.1. Eerste middel: Schending art. 7 Vreemdelingenwet, art. 15 Richtlijn 2008/115/EG, het proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Art. 15, §1 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, bepaalt dat:

"1. Tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de lidstaten de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien:
a) er risico op onderduiken bestaat, of b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

De bewaring is zo kort mogelijk en duurt niet langer dan de voortvarend uitgevoerde voorbereiding van de verwijdering.

Uiteraard betreft een vrijheidsberoving met oog op verwijdering een uiterst ingrijpende maatregel. Voormeld art. 15 van de Richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat de bewaring slechts kan worden toegepast indien in het concrete geval geen andere doeltreffende maatregelen kunnen worden toegepast.

Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in een arrest van 05.06.2014 (st. 9) dat:
- het risico op onderduiken moet worden beoordeeld op basis van een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene; en
- moet worden nagegaan of een andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.
Meer bepaald stelt het Hof in punt 72 dat de rechter de feitelijke omstandigheden van de situatie van de betrokken derdelander moet beoordelen om na te gaan of een minder dwingende maatregel mogelijk is, en — indien dat niet het geval blijkt — of er een risico op onderduiken bestaat (st. 9).

Evenwel omvat de bestreden beslissing van 27.08.2026 geen daadwerkelijke individuele vergelijking tussen enerzijds een vrijheidsberoving en anderzijds mogelijke alternatieven voor een vrijheidsberoving. Nochtans zijn er in hoofde van verzoeker meerdere concrete elementen die de toepassing mogelijk maken van minder dwingende maatregelen:

- Zoals reeds gesteld, beschikt verzoeker over een vaste verblijfplaats bij zijn partner mevr. [C.] te 8501 Kortrijk. Bijgevolg is het verblijf van verzoeker controleerbaar in België;
- Sinds december 2025 woont verzoeker duurzaam samen met mevr. [C.] en sinds 04.07.2026 is er een aanvraag lopende om deze samenwoning wettelijk te laten erkennen;
- Op uitnodiging van de politiediensten is verzoeker zich vrijwillig gaan aanbieden op het politiekantoor.
- Ook eenmaal op het politiekantoor heeft verzoeker geen enkele vorm van weerspannigheid getoond, maar daarentegen zijn volledige medewerking verleend aan de overheidsdiensten.

Kortom, rekening houdende met voormelde recente feiten zou verzoeker als minder ingrijpende alternatieve maatregel perfect onderworpen kunnen worden aan de plicht om op het adres te verblijven van zijn partner (mevr. [C.]), met eventueel bijkomend een meldingsplicht, alsook de verplichting om zijn identiteitspapieren ter beschikking te stellen.

Als motivering voor het vasthouden van verzoeker met het oog op verwijdering verwijst verzoeker naar meerdere processen-verbaal, alsook naar twee correctionele veroordelingen uit het verleden, een eerder verbod om het grondgebied te verlaten, alsook naar het voorhanden zijn van meerdere identiteitsgegevens van verzoeker.

Verzoeker ontkent vele van voormelde tenlasteleggingen en zal hierop verder ingaan (zie infra.). Doch voormelde vermeende tenlasteleggingen ontslaan DVZ niet van de verplichting om eveneens rekening te houden met de actuele omstandigheden van dit dossier.

Thans heeft verzoeker een vaste verblijfplaats (te […]) en een duurzame partnerrelatie met mevr. [C.]. Bovendien is verzoeker op 27.08.2026 zich vrijwillig gaan aanbieden bij de politiediensten. En ook eenmaal op het politiekantoor heeft verzoeker zijn volledige medewerking verleend aan de overheidsdiensten. Evenwel houdt de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening met het voormelde.

Bijgevolg verduidelijkt de bestreden beslissing geenszins waarom DVZ — rekening houdende met het voormelde – het dan toch noodzakelijk vond om over te gaan tot de opsluiting van verzoeker.

Art. 3, 7 van Richtlijn 2008/115/EG definieert "risico op onderduiken" als volgt: Het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Bijgevolg dient een risico op onderduiken te berusten op objectieve criteria én op een individuele beoordeling.

Kortom, voormelde vermeende tenlasteleggingen en processen-verbaal volstaan niet om aan te tonen waarom voor verzoeker thans enkel een vrijheidsberoving dé enige geschikte maatregel zou zijn, laat staan dat dit thans — sinds zijn duurzame relatie en vaste verblijfplaats bij zijn partner mevr. [C.] — nog een noodzakelijke maatregel zou zijn.

De bestreden beslissing van 27.08.2026 schendt bijgevolg het proportionaliteitsbeginsel en is bijkomend onvoldoende gemotiveerd wat betreft de noodzakelijkheid van de vrijheidsberoving.

4.1.2. Tweede middel: Onvoldoende zorgvuldig onderzoek van het privé- en gezinsleven (art. 8 EVRM en art. 74/13 Vreemdelingenwet).

Art. 8 EVRM vereist een daadwerkelijke belangenafweging tussen enerzijds het belang van de Belgische Staat en openbare orde bij immigratiecontrole, en anderzijds het concrete privé- en gezinsleven van de betrokken personen.

De bestreden beslissing van 27.08.2026 daarentegen beperkt zich tot het argument dat verzoeker bij een ondervraging heeft verklaard geen andere familieleden of minderjarige kinderen te hebben in België. Evenwel beantwoordt deze vaststelling niet aan een daadwerkelijk onderzoek naar het bestaan van zijn partnerrelatie.

De vraag naar familieleden is immers niet noodzakelijk gelijk te stellen met de vraag of verzoeker een partner heeft met wie hij een daadwerkelijk gezinsleven heeft. Tevens behoort het minderjarig kind van zijn huidige partner niet tot zijn eigen kinderen, zodat ook uit het antwoord dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft in België, niet kan worden afgeleid dat hij geen daadwerkelijk gezinsleven onderhoudt met de dochter van zijn partner.

Kortom, uit de zéér korte bevraging van verzoeker kan dan ook - zonder enig bijkomend onderzoek - niet worden uit afgeleid dat er geen beschermingswaardige gezinsleven zou bestaan tussen verzoeker en zijn partner (en haar gezin).

Zoals reeds gesteld, heeft verzoeker een daadwerkelijk gezinsleven met mevr. [C.]. Sinds december 2025 wonen verzoeker en mevr. [C.] ook effectief samen in de woning gelegen […]. Het koppel heeft reeds concrete stappen ondernomen om hun duurzaam samenwonen officieel/wettelijk te laten vaststellen en dienden hiertoe reeds een aanvraag bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Kortrijk op 04.07.2026.

Een stereotype verwijzing naar het ontbreken van eigen familieleden in België volstaat dan ook niet, en dit onder meer gelet op het feit dat er een officiële aanvraag voorligt tot wettelijke samenwoning die wijst op een duurzaam partnerleven met mevr. [K.C.].

4.1.3. Gebrekkige beoordeling van de openbare orde,
De bestreden beslissing van 27.08.2026 somt een aantal politionele vaststellingen op. Echter, er dient hierbij een onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds feiten waarvoor verzoeker reeds daadwerkelijk werd veroordeeld en anderzijds processen-verbaal, politionele registraties en verdenkingen die niet tot veroordelingen hebben geleid.

Feiten uit het verleden mogen betrokken worden bij de risico-inschatting, maar kunnen niet leiden tot de automatische conclusie dat geen thans enkele andere — minder dwingende — maatregel kan worden opgelegd.

Verzoeker betwist met klem dat hij zich al ooit heeft schuldig gemaakt aan enige vorm van geweld. Voor zover DVZ zich baseert op een proces-verbaal inzake vermeende feiten gekwalificeerd als diefstal met geweld, terwijl hiervoor geen enkele strafrechtelijke veroordeling bestaat, kunnen deze feiten uiteraard niet zonder meer als bewezen worden aanvaard.

Opnieuw betreft de hamvraag voor deze vrijheidsberoving van verzoeker of zijn actuele gedragingen dermate gevaarlijk zijn dat een detentie momenteel absoluut noodzakelijk is.

Evenwel heeft DVZ geen rekening gehouden met de actuele levensomstandigheden van verzoeker, zijn duurzame relatie met mevr. [C.] en hiermee gepaard gaand zijn vaste verblijfplaats en stabiele levenssituatie, alsook de duidelijke bereidheid van verzoeker om volledige medewerking te willen verlenen ten aanzien van de Belgische overheidsdiensten.

Bijgevolg is DVZ thans ten onrechte van oordeel dat verzoeker thans een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, alsook bijkomend dat er momenteel enig gevaar zou bestaan op onderduiken.

4.2. Middelen tegen het inreisverbod voor 6 jaren.

4.2.1. Schending art. 74/11, 81 Vreemdelingenwet, art. 11 van Richtlijn 2008/115/EG, de artn. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

a)
De bestreden beslissing van 27.08.2028 legt een inreisverbod op voor de uitzonderlijk lange duur van 6 jaar.

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod voor een bepaalde termijn van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een levenslang inreisverbod, indien de onderdaan van een derde land een van de in de gemeenschappelijke gegevensbank T.E.R. geregistreerde gevalideerde entiteiten is, zoals bedoeld in de wet van 29 maart 2024 tot oprichting van de gemeenschappelijke gegevensbank "Terrorisme, Extremisme, Radicaliseringsproces" ("T.E.R.") en tot wijziging van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, de wet van 30 juli 2018 tot oprichting van lokale integrale veiligheidscellen inzake radicalisme, extremisme en terrorisme en de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt." (eigen markering)

Een inreisverbod van 6 jaar duur kan slechts worden verantwoord indien verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Het begrip openbare orde veronderstelt, naast de verstoring die inherent is aan iedere wetsovertreding, het bestaan van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Sterker zelfs, gelet op voormeld wetsartikel dient DVZ specifiek te motiveren waarom verzoeker een ernstige bedreigt vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid die inreisverbod zou rechtvaardigen van meer dan 5 jaren.

DVZ dient hierbij een individuele beoordeling te maken van het persoonlijke gedrag van verzoeker en in het bijzonder van het gevaar dat hij vormt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en naar de toekomst toe.

In geen geval kan deze voorwaarden worden gelijk gesteld met de enkele vaststelling dat verzoeker in het verleden bepaalde (beperkte) strafrechtelijke feiten heeft gepleegd.

Concreet verwijst verzoeker hieromtrent naar een arrest van. 27.03.2026 (st. 10) waarbij Uw Raad oordeelde tot de vernietiging van een inreisverbod van zes jaren, en dit gezien:
- DVZ in wezen slechts stelde dat betrokkene door zijn gedrag « de openbare orde kon schaden »;
- dit onvoldoende verklaarde waarom sprake zou zijn van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, hetgeen noodzakelijk is om een inreisverbod van meer dan vijf jaar te verantwoorden;
- de motivering van het inreisverbod grotendeels identiek was aan die van het bevel om het grondgebied te verlaten, hoewel beide beslissingen een verschillende finaliteit hebben;
- nergens een daadwerkelijke risicoanalyse naar de toekomst werd gemaakt omtrent het gevaar dat betrokkene in de toekomst zou vormen.
Kortom, het volstaat niet vast te stellen dat betrokkene de openbare orde kan schaden; er moet worden vastgesteld en uitgelegd dat sprake is van een ernstige bedreiging.

DVZ dient bij het uitvaardigen van een inreisverbod van 6 jaar de door het Grondwettelijk Hof vereiste risicoanalyse uit te voeren die een inreisverbod van zes jaar kan rechtvaardigen.

Evenwel stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing niet voldoet aan deze verzwaarde motiveringsplicht zoals opgelegd door het Grondwettelijk Hof. De bestreden beslissing bevat enkel een opsomming van feiten, processen-verbaal, twee veroordelingen uit het verleden, een bevel om het grondgebied te verlaten en de verwijzing naar het voorhanden zijn van meerdere identiteitsgegevens van verzoeker.

Doch een daadwerkelijke analyse daarentegen – waaruit duidelijk blijkt waarom verzoeker op 27.08.2026 een actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor onze maatschappij – ontbreekt of is minstens kennelijk ontoereikend.

In het bijzonder wordt geen rekening gehouden met de ontwikkeling van verzoekers persoonlijke leefomstandigheden:
- Verzoeker woont sinds december 2025 daadwerkelijk samen met zijn Belgische partner met wie hij een stabiel gezins- en privéleven heeft opgebouwd. Hierdoor beschikt hij over een vaste en controleerbare verblijfplaats.
- Het koppel heeft reeds concrete stappen ondernomen om hun duurzame samenwoning te formaliseren en hiertoe een aanvraag ingediend op 04.07.2026.
- Bovendien heeft verzoeker op 27.08.2026 gevolg gegeven aan de oproeping van de politiediensten en nadien zijn volledige medewerking verleend aan de overheidsdiensten.

Voornoemde elementen zijn relevant voor de beoordeling van zijn actuele gedrag en toekomstige risico's, maar worden daarentegen niet mee in overweging genomen door DVZ bij het uitvaardigen van dit inreisverbod (dat heeft geleid met de uitzonderlijke duur) van zes jaar.

b)
Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar politionele vaststellingen en processen-verbaal. Voor zover daarbij wordt verwezen naar een proces-verbaal waarin een feit werd gekwalificeerd als diefstal met geweld, benadrukt verzoeker nogmaals dat een proces-verbaal niet gelijkstaat aan een strafrechtelijke veroordeling.

Opnieuw betwist verzoeker betwist dat hij al ooit enige vorm van geweld heeft gebruikt. Indien DVZ een vermeend geweldsfeit mee aanwendt om de vereiste graad van ernst van het gevaar voor de openbare orde vast te stellen - terwijl dit geweld niet door een definitieve strafrechtelijke veroordeling is vastgesteld - dient de bestreden beslissing minstens te verduidelijken op grond van welke concrete, individueel onderzochte gegevens zij het vermeende geweld dan wel als bewezen beschouwd. Doch een dergelijke motivering legt DVZ niet voor. Een loutere verwijzing naar een politiële kwalificatie zonder verdere beoordeling kan uiteraard niet worden gelijkgesteld met een rechterlijke vaststelling van schuld.

Ook de twee correctionele veroordelingen uit her verleden betekenen evenwel niet dat iedere vroegere strafrechtelijke veroordeling automatisch zou bewijzen dat verzoeker thans - én voor de toekomst - een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een uitzonderlijk inreisverbod van zes jaar kan rechtvaardigen.

Verzoeker bevindt zich inmiddels in wezenlijk andere persoonlijke omstandigheden dan op het ogenblik van deze correctionele veroordelingen. Hij heeft een duurzame partnerrelatie met mevr. [C.], hij beschikt over een concreet gezinsleven en wenst zijn gezinsleven op stabiele en wettige wijze verder uit te bouwen.

c)
Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod verplicht artikel 74/11 Vreemdelingenwet de Belgische overheid rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het individuele geval.

Een inreisverbod van zes jaar raakt uiteraard rechtstreeks aan de mogelijkheid om het gezinsleven met zijn Belgische partner voort te zetten en vereist derhalve een concrete en daadwerkelijke belangenafweging. De bestreden beslissing omvat daarentegen geen analyse die voldoende is geïndividualiseerd en voldoende toekomstgericht is om de uitzonderlijke grens van méér dan vijf jaar te dragen, en dit onder meer gelet op het feit dat de gewijzigde persoonlijke situatie van verzoeker en zijn gezinsleven sinds december 2025 buiten beschouwing zijn gebleven.

Rekening houdende met voormelde middelen vraagt verzoeker dan ook met de nodige en eerbiedige aandrang het door hem ingestelde beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren."

4.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

4.4 Het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, is geschraagd op artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 5° en 12° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(…)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(…)
5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;
(…)
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;".

Verzoekende partij wordt in de eerste plaats bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet vermits zij weliswaar in het bezit is van een geldig paspoort maar niet van een geldig visum of verblijfstitel. Verzoekende partij betwist deze vaststelling en het daaruit volgende motief ook helemaal niet. Blijkens de gegevens die vervat liggen in het administratief dossier lijkt dit ook onmogelijk.

Nu één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die

verzoekende partij naar voor brengt op het motief dat haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, 8° en 12° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, omdat zij geseind staat en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is. De eventuele gegrondheid van deze kritiek die verzoekende partij vooral uit voor wat het gevaar voor de openbare orde betreft, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is.

4.5 Verzoekende partij beklaagt er zich in de eerste plaats over dat er niet geoordeeld zou kunnen worden dat zij een risico vormt voor onderduiken. Zij zou immers al geruime tijd bij haar partner verblijven waar zij aangetroffen kan worden. Minder dwingende maatregelen zouden mogelijk zijn vermits er sprake is van een vaste verblijfplaats.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt: *"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken".*

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat *"[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken […] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval".*

Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (Parl.St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18).

Verwerende partij heeft, wat verzoekende partij betreft, het risico op onderduiken vastgesteld aan de hand van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een risico op onderduiken vastgesteld minstens op basis van de in punten 1°, 2°, 3°, 4° 5° en 8° van voormelde wetsbepaling opgenomen criteria dat verzoekende partij na haar illegale binnenkomst sedert 2019 niet getracht haar illegale verblijfspositie heeft trachten te regelen, in dezelfde zin heeft verzoekende partij zich onder allerhande identiteiten met tevens verschillende nationaliteiten uitgegeven, werkt zij niet mee met de overheden, heeft zij geen gevolg gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, maakt zij nog het voorwerp uit van een inreisverbod dat noch werd opgeheven, noch werd opgeschort en dat zij meerdere verzoeken heeft ingediend voor internationale bescherming wat nooit tot enig positief resultaat leidde. Verwerende partij heeft dus zowel de gehanteerde objectieve criteria vermeld als geduid waarom in het specifieke geval van verzoeker op basis van deze criteria een risico op onderduiken kan worden vastgesteld dat rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd als zou sprake zijn van een "*quasi automatische toepassing*". In geen geval toont zij met haar betoog het onwettig karakter van het bestreden bevel aan, dat wel degelijk de concrete gegevens van haar situatie in rekening brengt.

Verzoekende partij betwist op zich niet dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend kunnen zijn om het risico op onderduiken te bepalen in haar situatie toepassing vinden en toont niet aan dat bij de toepassing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens

De door verzoekende partij aangehaalde elementen doen aldus geen afbreuk aan de voormelde motieven, die het vastgestelde risico op onderduiken wel degelijk in alle redelijkheid en op voldoende wijze kunnen onderbouwen. Met haar erg beperkte uiteenzetting weerlegt verzoekende partij het vastgestelde risico op onderduiken in ieder geval geenszins. Zij toont niet aan dat de beoordeling ter zake onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of verwerende partij desgevallend gehandeld zou hebben met miskenning van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

4.6 Voor wat de bepalingen uit Europese richtlijnen betreft, komt het gepast voor om op te merken dat van zodra een Richtlijn werd omgezet in nationaal recht, de rechtstreekse toepassing ervan niet meer mogelijk is. Tenzij uiteraard de omzetting foutief zou gebeuren wat in het concrete geval niet van toepassing is.

4.7 Daarnaast meent verzoekende partij nog dat er onvoldoende aandacht besteed zou zijn aan haar gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij zou daadwerkelijk een gezinsleven beleven met haar partner en ook samen wonen met haar. Zij hebben beiden reeds concrete stappen ondernomen om hun samenleven ook wettelijk te laten vaststellen. Zij ook slechts kort gehoord zijn in dit verband.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

4.8 De Raad herinnert er aan dat een louter voornemen tot samenwonen in België er de vreemdeling niet van ontslaat om op een regelmatige wijze op het grondgebied te verblijven. Concreet werd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen met toepassing van het handhavingsbeleid van verwerende partij

bij toepassing van de Vreemdelingenwet waarbij vastgesteld werd dat verzoekende partij illegaal in het land verblijft wat evenmin betwist wordt door haar en dit zoals de bestreden beslissing ook geldig besluit.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een verklaring neer van de broer van haar partner en een foto van haar werk in de keuken. Los van het feit dat deze stukken niet ter beschikking waren bij het nemen van de bestreden beslissing, nopen deze stukken ook niet tot een andere beoordeling en volgt hier ook niet uit dat de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing niet meer gevolgd zouden kunnen worden.

4.9 Waar verzoekende partij nog erg beknopt aanvoert dat zij slechts haastig werd gehoord, wijst de Raad er op dat de duur van het gehoor van een illegaal verblijvende derdelander niet bepalend is voor de naleving van het recht om te worden gehoord dat hierdoor erg kort wordt aangevoerd. Het gaat er immers om of een dergelijke derdelander in voldoende mate is gehoord over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over diens persoonlijke situatie wat hier duidelijk het geval is.

4.10 Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht verwerende partij enkel rekening te houden met het gezinsleven van verzoekende en eventuele overige elementen wat blijkens de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gebeurde.

4.11 Voor wat de aangevoerde rechtspraak van de Raad betreft, wijst de Raad erop dat diens arresten niet bekleed zijn met een precedentenwaarde in beslissingen gewezen ten aanzien van andere betrokkenen en in andere situaties dan deze van de betrokken verzoekende partij.

4.12 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

Het opgeworpen middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De afstand van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van het inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 27 augustus 2026 word vastgesteld.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 27 augustus 2026 worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A. DECUYPER,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A. DECUYPER	A. DE WILDE